

גבירותיי ורבותיי,

הכרתי את גבריאל בך כאן בישראל ב-2009.
התרשמתי ממנו מאוד,
ובמהרה נוצר קשר אישי בינינו.

הוא סיפר בזמנו לי על המאורעות שחווה עם הנאצים.
היו לי שומרי ראש ששהו לצידי במסגרת הביקור שלי.
אחת מהם הקשיבה לנו ממרחק של כמה מטרים והחלה להתקרב אלינו יותר ויותר,
על מנת להבין אותו טוב יותר. "היינו צריכים מישהו כזה בהכשרה שלנו",
היא אמרה לי לאחר מכן.

גבריאל בך ואני נשארנו בקשר מכאן ואילך.
וכך זה הפך להרגל טוב שהוא התקשר אליי כל שנה בערב ראש השנה האזרחית,
בדיוק בשעה 4 אחרי הצהריים, ואז החלפנו חוויות
מתחומי הפוליטיקה וגם מהחיים.

גבריאל בך נולד בגרמניה בשנת 1927, ואם לדייק בעיר הלבן שטאדט.
חוויתי אותו שם, אך גם בערים אחרות.
הוא חיפש דיאלוג עם צעירים, כמו למשל בבתי ספר.
ושם הוא דיווח להם באופן אותנטי, בצורה שבקרב כבר אף אחד לא יוכל יותר לעשות,
שפירושו כיצד היהודים נרדפו, נכלאו ונרצחו על ידי פשיסטים גרמנים.
זה היה נושא שהיה תמיד חשוב לו מאוד.

בשנת 2011 מלאו 50 שנה למשפט אייכמן. גבריאל בך הגיע לרפובליקה הפדרלית של
גרמניה ונאם בין היתר באתר הטופוגרפיה-של-הטרור בברלין וכן במכון-פריץ-באואר
בפרנקפורט.
הוא דרש להמשיך לחקור באופן מקיף את פשעי הנאצים ולהעמיד לדין את מבצעייהם.

קיבלתי את פניו ואת פני אשתו בבונדסטאג הגרמני והובלתי אותם לסיור דרך המבנים
השונים ובמיוחד דרך האנדרטאות ואתרי זיכרון המנציחים את תקופת הפשיזם הגרמני.
ישנם כמה וכמה כאלה שם במקום.
כך למשל, היינו באתר המציג ספרים עם שמות כל חברי הפרלמנט שניצודו ונרצחו על ידי
הנאצים. ואלה היו לא רק קומוניסטים, אלא חברי פרלמנט מכל המפלגות הדמוקרטיות.
החל מאז, תצלום של הסיור המשותף הזה נתלה בדירתו של גבריאל בך.

כמובן, הוא גם סיפר לי על פריץ באואר, שאיתו הוא חלק חוויות משותפות בהתמודדות עם העוול הנאצי.

היה זה באואר, אשר בזכותו הנאצי הבכיר ורוצח היהודים הראשי אייכמן נתפס בגלותו לאחר המלחמה בדרום אמריקה, והועמד למשפט בירושלים. גבריאל בך היה אחד מהתובעים שם.

בעבודתי כפוליטיקאית אני עוסקת בענייני פנים בבונדסטג הגרמני. הנושאים בהם אני עוסקת, אשר לצידם אני מתייצבת, הם נושאי זכויות האזרח ודמוקרטיה, והנושאים בהם אני עוסקת, אשר נגדם אני מתייצבת, הינם קיצוניות ימנית, גזענות ואנטישמיות.

אני שואלת דרך קבע את הממשלה הפדרלית מהו מספרם של הפשעים האנטישמיים ומעשי האלימות אשר נרשמו על ידה. ברבעון הרביעי של 2022 היו 506 מקרים, כלומר ממוצע של 5.5 ליום, והמגמה עולה.

חנה ארנדט הזהירה בזמנו, בהתייחסותה לתקופת הפשיזם והשואה: הבלתי אפשרי לכאורה קרה, ומה שקרה פעם אחת יכול לקרות שוב. על מנת שזה לא יקרה שוב, נסע גבריאל בך ממקום למקום, ובעצם כך הוא חיזק אותי.

שנאה המכוונת ליהודיות ויהודים משתוללת מדי יום בכל רחבי אירופה, אגב. על כן, האנטישמיות אינה חייבת להיות נושא המשתייך לימי הזיכרון בלבד. קיים גם צורך בהכשרה טובה יותר, אשר תהפוך את האנשים לרגישים בהתאם, כמו למשל עבור שוטרים, עורכי דין, פובליציסטים וכן אנשי חינוך.

ועוד דבר אחד: רוב הילדים בגרמניה לומדים על יהודיות ויהודים בפעם הראשונה כשהם כבר בני נוער, ומתמודדים עם השואה בשיעורי היסטוריה. זה מאוחר מדי, ובנוסף על כך חד-צדדי מדי. משמעות הדבר היא שיהודים מופיעים כקבוצה של קורבנות בלבד. זה מעט מדי, ולא עושה צדק ביחס לתרבות היהודית ולחיים היהודיים.

עבור גבריאל בך, הזיכרון, הדמוקרטיה והחוק הוו פיסה אחת, ועל כן יש להחיות אותם ולהגן עליהם שוב ושוב, גם כיום.

מתוך מחשבה ושאיפה זו, אני מרכינה ראשי בפני גבריאל בך ומודה לכם על תשומת הלב.